

»Hej... vi tam zgoraj — nikar se ne tlačite tako name, saj je dovolj prostora. Mene čaka dolga pot, rad bi se odpočil!«

»Kam pa potuješ in kdo te pošilja?« je vprašalo drugo pismo.

»Daleč v Bosno! Moram k vojaku! Napisala me je njegova mati. Veselila se je, da se pripelje na sveti večer, pa zdaj ne more prej ko, na novo leto. In zato mu nesem njene srčne pozdrave in sporočilo, da mu jutri speče potico in mu jo pošlje!«

»Tudi mene pošilja mati!« se je oglasilo drugo pismo. »O božiču je navada, da prihajajo otroci domov in se zbirajo na sveti večer okrog staršev... In vendar niso vsa ta sporočila vesela — — —«

»Po čem to sodiš?«

»Pisala me je včeraj tudi neka mati, a imela je oči polne solz. Le poslušajte, kaj piše... »Letos mi bo božič žalosten, prvič brez Mihca! Ponesem mu na grob drevesce, ki bi ga bila okrasila, ko bi bil še med nami.«

»Ah, ljudje imajo mnogo bolesti!« je vzdihnilo drugo pismo... »Tudi mene je napisal človek, ki je mnogo pretrpel v življenju. Starček, sključen

od bolezni, reven in ubog. Nosim njegovo prošnjo za podporo! Ne vem, kako me bo sprejel tisti, ki mu pridem v roke. Toda če bi mogel jaz govoriti, bi mu rekel: Res — tale starček je bolan, strada, nima zakurjene sobe... revež je, potreben človeške pomoči. Usmilite se ga!«

In zdajci se je oglasil od nekod iz kota droban listek.

»Mene je napisalo dekletce, a ne vem, pridem li na pravo mesto. Le pogledjte naslov: »Ljubemu Jezuščku!« In piše: »Ljubi Jezušček, vse leto sem bila pridna, prinesi mi veliko punčko z gibljivimi očmi! In če bi dobila še voziček zanjo, bi ti bila zelo hvaležna.«

»To je srčkano pismo! Otroci sploh radi pišejo Jezuščku, toda uboga pošta ne ve, kam naj taka pisma dostavi...«

»Morda v nebesa?« je menilo neko majhno pismo...

V tem trenutku je nekaj v nabiralniku zahreščalo in vsa pisma so čutila, da se nekam pogrezajo. Poštar jih je pobiral v vrečo...

In tisto malo pismo je še zaklical: »Že letimo v nebesa!«...

Ko mati potice pečejo . . .

Mati je začela mesiti testo za potice.

»Otroci, prebirali mi boste rožine in luščili mandlje!« je dejala Janku in Metki. »Ampak rečem vama — pri tem ne smeta pojedti niti ene rožine, niti najmanjšega mandlja! Imam jih ravno za dve potici.«

»Jaz ne bom pojedla niti enega mandlja!« je obetala Metka. »In rožine tudi ne!« je dodala.

»Jaz pa še posebno ne!« je zagotavljal Janko, čeprav so vsi vedeli, kako je sladkosneden.

»Dobro... sedita lepo k mizi, vsakemu dam kupček mandljev, da jih oluščita, potem pa bosta prebirala rožine. Mandlje dajajta na krožnik, lupine pa pustita na mizi!...«

Kakor je rekla, tako je storila.

Otroka sta se lotila dela in škilila drug na drugega, ali morda vendarle kdo od njiju ne je... Spočetka je bilo vse v redu in na krožniku so se kopicili beli mandlji. — Zdajci pa opazi Metka, da se Janko ne-

koliko preveč sklanja na kupček mandljev in da nekaj žveči. Kaj, ni bilo težko uganiti...«

»Mama! Janko hrusta mandlje!«

»To ni res... jaz samo gibljem z ustnicami, ker ponavljam pesmico, ki smo se jo učili v šoli...«

»Tako? vidiš, tole je dobra misel, da ne bosta ne ti, ne Metka mogla jesti mandljev! — Pojta božične pesmi, ki sta se jih učila v šoli! Recimo: 'Sveta noč, blažena noč'.«

Mati je sama začela peti. Otroka sta pela z njo, prebiralala mandlje in potem rozine. Janko je pel, da je vse preglušil, ampak to je delal samo zato, da bi odvrnil pozornost od sebe. Mandljev in rozin sicer ni dajal v usta, pač pa v žep suknjiča... In mislil si je, kako bo mamo in sestro opeharil...

»Tako — smo že vse prebrali!« je veselo zaklical. »Zdaj bi šel rad malo ven, da se nekoliko preskačem!«

»Dobro... lahko greš, toda vzemi drug suknjič! Le-tega ti moram zakrpati, ker imaš raztrgan žep. Sleci ga...«

»Ampak, mama... jaz... no... ko pridem domov...« je jecjal Janko v strašni zadregi.

»I ne, takoj zdajle. Dokler se potici ne spečeta, bom imela nekoliko časa, pozneje ne bom utegnila šivati... Torej sleci, sleci, brž!...«

Ker pa se mu ni hotelo, ga je prijela za rokav ter mu slekla suknjič.

Pri tem so se usuli mandlji iz žepa na tla...

»Ej, ej... lejmo, lejmo! Zato nisi hotel sleči suknjiča! — Vidiš... vsaka grdobija se izkaže!«

Janko je zardel od sramu, bil je rdeč kakor rak. Videl je, da je grdo, takole varati mater. Razjokal se je, prosil mater, naj mu oprosti sladkosnednost in nepoštenost, ter obljubil, da ne bo tega nikoli več storil.

BOŽIČNA DREVESCA

*Strehe je pobelil
prvi, sipki sneg
in na našem trgu
gozd je zrastel jelk in smrek.*

*Janko, Igor, Metka
in cel kup otrok
vsak dan se sprehaja
po gozdiču naokrog.*

*Igor rad bi jelko,
majhno, nežnih vej,
Janko pa visoko,
da bo več slaščic na njej.*

*Metka — ta je skromna,
ne izbira nič,
gleda le, se čudi:
»Lepi, krasni moj gozdič!«*

*Kara bratca Janka:
»Sladkosnedež ti!
Naj, katero hoče,
Jezušček nam okrasil!«*

Doro

